

РЕШЕНИЕ

№ 2994

гр. София, 03.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 12 състав, в публично заседание на 04.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Наталия Ангелова

при участието на секретаря Татяна Щерева, като разгледа дело номер **11327** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство по делото е по реда на чл.197, ал.2 ДОПК.

Делото е образувано по жалба от Г. П. Т. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], срещу Решение № ПИ - 321 /27.10.2021г. , издадено от директора на ТД на НАП - С., на основание чл.197, ал.2 ДОПК, като се иска отмяната му. Претендира, че налагането на запор върху банкови сметки и трудово възнаграждение е в противоречие със закона – чл.168, т.3 и чл.171 вр. чл.208 ДОПК.Претендира и погасяването по давност по чл.171 ДОПК.

Ответникът чрез юрк. Р., иска съдът да постанови решение по делото, с което остави без уважение подадената от Г. П. Т.. ЕГН [ЕГН]. жалба, като неоснователна и недоказана и потвърдите Решение №ПИ-321/27.10.2021 г. на директора на ТД на НАП С., съгласно мотиви изложени в същото. Иска присъждане на юрисконсултско възнаграждение, направи възражение за прекомерност на претендирания адвокатски хонорар.

Административен съд София-град, първо отделение, 12-ти състав, като се запозна с доказателствата по делото, обсъди доводите и възраженията на страните, извърши дължимата служебна проверка на оспорения акт, от закритическа и правна страна намира следното:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима, предвид датата на подаването ѝ - 04.11.2021г. и датата на връчването на оспореното решение - 02.11.2021г.

Относно предмета на съдебния контрол съдът съобрази, че в процесното решение №ПИ-321/27.10.2021 г. на директора на ТД на НАП С., изрично е посочено, че „По отношение на възражението за изтекла погасителна давност на публични задължения, жалбоподателят е подал възражение до публичния изпълнител, по което се е произнесъл с Разпореждане с изх. № С210022-137-0006756/13.10.2021 г.. което подлежи на отделно самостоятелно обжалване и не е предмет на разглеждане в производството пред директора – по реда на чл.197 ДОПК.

Производството по чл.197 ДОПК регламентира оспорването по административен и съдебен ред на постановленията на публичния изпълнител, които се налагат обезпечителни мерки. По тези съображения, и доколкото с оспореното решение органът по приходите се е произнесъл по същество само по отношение на законсъобразността на оспореното пред него постановление на публичния изпълнител, правилността на тази преценка е и предмет на съдебния контрол.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна по следните съображения:

С оспореното по делото Решение №ПИ-321/27.10.2021 г. на директора на ТД на НАП С., е оставена без уважение жалба с вх. №94-Г-599/14.10.2021 г. по описа на ТД на НАП С., подадена от Г. П. Т., ЕГН [ЕГН]. срещу действия на публичен изпълнител, обективирани в Постановление с изх. №С210022-022-0063384/26.08.2021 г. за налагане на обезпечителни мерки, издадено от Ю. П., на длъжност публичен изпълнител в дирекция „Събиране“, ТД на НАП С..

Предвид правомощията на директора на ТД на НАП по чл.197, ал.1 ДОПК – да се произнася по жалби срещу постановленията на публичния изпълнител за налагането на обезпечителни мерки, то оспореното по делото решение, издадено именно от директора на дирекцията, е издадено от компетентен орган.

Правилна е преценката на директора в оспореното решение, че Постановление с изх. №0210022-022-0063384/26.08.2021 г. за налагане на обезпечителни мерки – заповест за вземане от трето лице, е издадено от компетентен орган, в съответствие с правомощията му по чл. 200 ДОПК, като са спазени изискванията за форма и съдържание на постановлението, посочени в чл. 196 от ДОПК.

С процесното Постановление с изх. №С210022-022-0063384/26.08.2021 г. по отношение на задълженото лице Г. П. Т. ЕГН [ЕГН] са наложени обезпечителни мерки, съгласно чл. 195 от ДОПК: заповест за вземане от трето задължено лице - работодател [фирма], ЕИК[ЕИК] за сума в размер на 67 163.08 лв., за установени и изискуеми публични задължения, произтичащи от конкретен ревизионен акт (РА) - РА №Р-22221919005583-091-001/28.05.2020г. Съгласно разпоредбата на чл. 209. ал. 2, т. 1 от ДОПК принудителното изпълнение се предприема въз основа на ревизионен акт, независимо дали е обжалван, поради което е налице годно изпълнително основание, въз основа на които са наложени обезпечителни мерки с процесното постановление. Също така, жалбоподателят не сочи и по делото няма данни, този РА да е обжалван, съответно отменен. Видно от РА, задълженото за установените публични държавни вземания за ДДС и лихви от дейност електронна търговия със стоки, лице е Г. П. Т., с регистрация като едноличен търговец с фирма „А. – Г. Т.“ с ИЕИК[ЕИК]. Доколкото при регистрацията на едноличен търговец не възниква нов правен субект, задълженото лице и притежаваното от него имущество, е физическото лице Г. П. Т..

Видно от данните по делото, е изпратеното заповестно съобщение от 26.08.2021 г. до

работодателя на длъжника по изпълнителното дело Г. П. Т. – [фирма], в което съобщение изрично е посочен чл. 213. ал. 1 и ал. 2 от ДОПК, съгласно която принудителното изпълнение се насочва върху цялото имущество на длъжника, с изключение на изрично посочените имущества, посочени в тази разпоредба, при изплащане на сумите банката е длъжна да се убеди и да спазва обстоятелствата, съгласно чл. 213 от ДОПК, в която разпоредба се включва и клаузата за несеквестируемост на дохода в определен размер – чл.213, ал.1, т.3 ДОПК. Съгласно чл. 213, ал.1 т. 5 ДОПК принудителното изпълнение се насочва върху цялото имущество на длъжника, с изключение на трудовото възнаграждение в общ размер до минималната работна заплата месечно. Наложеният заповор е над сумата от 650.00 лв., която въз основа на законовите норми представлява секвестируемо имущество на длъжника, върху което е законодателят допуска да се насочи принудителното изпълнение.

Също правилна е преценката за необходимостта от налагане на обезпечението с процесното постановление, тъй като няма данни за имущество на задълженото лице, което да съответства по размер на процесните публични задължения – общо в размер на 67 163,08 лева, произтичащи изцяло от РА. Както е прието в мотивите на оспореното решение, публичният изпълнител е изложил изрични мотиви за необходимостта от налагане на обезпечителната мярка с постановлението. – публичното вземане на е погасено в срока за доброволно плащане, а при проверка в информационните регистри не са установени активи, годни за обезпечаване на публичните задължения, длъжникът не е обявил цялото си имущество, не е предложил изпълнението да бъде насочено към друга движима или недвижима вещ, формиран е правилен извод, че без налагането на обезпечителни мерки значително ще се затрудни събирането на публичните задължения или ще бъде невъзможно. В жалбата до съда не са оспорени тези изводи на публичния изпълнител, няма данни по делото за притежавано имущество или вземания на жалбоподателя, които могат да обезпечат процесното публично задължение. Също не е предложил друго обезпечение.

С налагането на процесната обезпечителна мярка, също е спазено изискването по чл. 195, ал. 7 от ДОПК за съответствие на обезпеченията с вземанията, тоест съответствие на обезпечителната мярка с обезпечителната нужда, като наложената мярка следва да бъде съразмерна и да не утежнява повече от необходимото длъжника. Необходимостта от налагането на обезпечение като процесното се определя от възможността длъжникът да изпълни задължението си с имуществото, с което разполага или с което ще разполага към датата на изпълнението. В този смисъл, когато задълженото лице не разполага с имущество или с парични средства, съразмерни на публичното задължение, то изпълнението ще бъде сериозно затруднено. В случая жалбоподателят не е разполагал с имущество или вземания, нито към момента на преценката на публичния изпълнител при издаването на постановлението, нито впоследствие при обжалването му по административен ред и пред съда. Следователно, изискването за съответствие по чл. 195, ал. 7 от ДОПК е спазено.

По изложените съображения, правилна е преценката в оспореното решение, че законосъобразно с Постановление с изх. №С210022-022-0063384/26.08.2021 г., издадено от публичен изпълнител при същата дирекция, са наложени обезпечителни мерки – заповор на вземане от трето задължено лице, за събирането на

публично задължение по ревизионен акт, издаден срещу същото лице. Доводите в жалбата за незаконосъобразност на наложеното обезпечение, са необосновани, като съдът следва да постанови отхвърлянето на жалбата.

Поради своевременно направено искане за присъждането на юрисконсултско възнаграждение, съдът следва да разгледа искането. Същото не е уточнено по размер нито по правно основание, нито е представен списък за разноските. Съдът не следва да се произнася по неуточнени искания, поради което не следва да присъжда възнаграждение.

На основание изложеното и чл.197, ал.4 ДОПК, съдът

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. П. Т. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], срещу Решение № ПИ - 321 /27.10.2021г. , издадено от директора на ТД на НАП – С..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Съдия: